

ЕМІЛЬ З ЛЬОНЕБЕРГІ

Емілем із Льонеберги звався хлопчик, що мешкав у Льонеберзі. Це був малий упертий бешкетник, зовсім не схожий на тебе. Хоч на вигляд здавався милим і чемним. Милим і чемним, коли не репетував. Хлопчик із круглими блакитними очима, рум'яним личком і білявим м'якеньким чубом, такий милий, як спражне янголя. Але це тільки так здавалося. Насправді цей п'ятирічний хлопчик був дужий, мов бичок. Він мешкав у садибі Катгульт у селі Льонеберга провінції Смоланд. Тож не дивно, що сердешний хлопчина розмовляв по-смоландському, там усі так розмовляють. Коли він хотів сказати: «Я хочу взяти свою шапку», то казав не так, як ви, а по-смоландському: «Я хочу взети свою шепку». Його шепка — це поганенький кашкетик із чорним дашком і синім верхом, якого колись купив йому тато в місті. Емілеві так подобалася та шепка, що, лягаючи ввечері спати, він казав: «Я хочу взети свою шепку». Мама не хотіла, щоб він спав у шапці; вона вважала, що шапку треба покласти на полицю в снігах, але Еміль так верещав: «Я хочу шепки!», що чути було

на все село. І спав щоночі в шапці цілих три тижні, не було ради, хоч шапка йому муляла. Але головне, що вийшло так, як він хотів, а не так, як хотіла мама. Якось на Святвечір мама спробувала дати йому тушкованих бобів, оскільки городина дуже корисна, але Еміль сказав «ні».

— Ти що, *ніколи* не їстимеш зеленини?

— Їстиму, але *справжню* зеленину.

Після цього він тихенько вмовився за ялинкою і почав об'їдати гілочки, та скоро втомився, бо глиця застрягала йому між зубами. Отакий упертий був Еміль. Він хотів, щоб його слухалися мама, тато й ціла Льонеберга, але з льонебержцями це не виходило.

— Шкода Свенсона, що має такого гидкого хлопця, з нього ніколи не буде пуття.

Так гадали мешканці села. Уявіть собі, якби вони знали, що вийде з Еміля, то так не казали б — якби знали, що він стане головою громадської ради, коли виросте! Ви ж не знаєте, що означає бути головою громадської ради, але це щось дуже приємне, запевняю вас, й Еміль поступово ним ставав.

Хоч тепер ми будемо триматися того, яким він був малим, коли мешкав у садибі Катгульт у селі Льонеберга провінції Смоланд зі своїм татом, що звався Антон Свенсон, із мамою, що звалася Альма Свенсон, і маленькою сестрою Ідою. В садибі був ще наймит на ім'я Альфред і наймичка на ім'я Ліна, бо коли Еміль був ще малий, у Льонеберзі та й скрізь були ще наймички та наймити. Саме наймити орали та доглядали коней і волів, звозили сіно й садили картоплю, а наймички доїли корів, мили посуд, шарували щіткою підлоги і співали дітям пісень.

Тепер ви знаєте, хто мешкав у Катгульті: тато Антон, мама Альма, мала Іда, Альфред і Ліна. І ще двоє коней, пара волів, вісім корів, троє свиней, десять овець, п'ятнадцять курей, один півень, кицька, собака, та ще Еміль.

Катгульт була невелика ошатна садиба із хатою, помальованою начервоно, що стояла на пагорбку серед яблунь і бузку, а навколо розлягалися лани, луки й пасовиська, було озерце та великий, величезний ліс.

У Катгульті панував би мир і спокій, якби не було Еміля.

— Він робить усякі витівки, — казала Ліна. — А коли сам не робить, то однаково щось стається із ним. Я зроду не бачила такого пустуна.

Та Емілева мама завжди його захищала:

— Не такий уже Еміль пустун, — казала вона. — Сьогодні він тільки раз ущипнув Іду, розлив вершки для кави, і це все...

та ще, правда... поганявся за кицькою навколо курника. Принаймні мені здається, що він стає спокійніший і чемніший.

Еміль справді не був поганий, не можна такого казати. Він дуже любив і сестру Іду, і кицьку. Але Іду довелось ущипнути, бо вона не захотіла віддати йому свій пиріжок з повидлом, а кицьку поганяв, щоб побачити, чи може він бігти так швидко, як вона. Але кицька його не зрозуміла. Це сьомого березня Еміль був такий чемний, що тільки ущипнув Іду, розлив вершки для кави і поганяв кицьку. Та послухайте про кілька інших днів у Емілевому житті, коли він робив якісь витівки, як казала Ліна, чи просто тільки був присутній. Бо з ним завжди дуже багато всього ставалося. Починаймо!

